

DUNIA PĂLĂNGEANU

Scritoare, poetă, prozatoare, publicistă, Dunia Pălăngeanu s-a născut la 14 martie 1954, la Giurgiu. Este membră a Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România (UZPR) și a Societății Scriitorilor Români (SSR). Personalitate a vieții culturale giurgiuvene, Dunia Pălăngeanu este cadru didactic, absolventă a Institutului Pedagogic din Giurgiu, fost director al Casei de Cultură „Ion Vinea” și a Universității Populare Giurgiu, coordonator al Centrului Zonal pentru Educație Permanentă Giurgiu. Se numără printre fondatorii revistei culturale „Valahia”, este redactor șef al publicațiilor de literatură și artă „Sub zodia Luceafărului” și „Donaris”, președinte al Cenaclului literar „Luceafărul” și fondator-coordonator al Cenaclului transfrontalier de Literatură și Artă „Constelații Dunărene”. A fost reporter la televiziunea locală „Muntenia TV” și realizator de emisiuni folclorice la televiziunea „Diva TV”.

Volume publicate: „Scrisori provinciale” (versuri, 1994); „De vorbă cu îngerul meu păzitor” (1995); „Rugă pentru diminețile orașului” (versuri, 2002); „La turnul cu ceas” (versuri, 2013); „Remember literar-Cenaclul Luceafărul în pagini de presă” (publicistică, 2014); „Cărticica de vacanță” (versuri pentru copii, 2015).

Dunia Pălăngeanu este laureată a multor concursuri și festivaluri literare din România și Bulgaria, iar pentru activitatea sa a fost răsplătită cu numeroase distincții, diplome și medalii.

CÂNTECUL DUNĂRII

Cântecul Dunării astăzi ascult,
un cântec străvechi, început de demult
pe cheiul negru, noaptea sub lună
legănat de corăbii, de valul spumă.

Cu-nfiorare Cetatea l-ascultă,
e vifor de paloș, de săbii în luptă,
sau uneori, sirenă la mal
purtând despletită eșarfa de bal.

Dragoste, ploaie, viscol, furtună,
e-n cântecu-acesta ce aprig răsună,
soare arzând, palpitând la catarg,
pescăruș poleit de luceafăr în larg.

Istorii întregi și viață și moarte
vals nesfârșit, strigăt și șoapte,
povești aninate-n năvod de pescari
dimineți îmblânzite de marinari.

Pe toate le simt și le știu pe de rost,
de parcă în toate-am trăit și am fost,
cântecul Dunării e cântecul meu,
îl las moștenire astăzi și eu...

IMNUL CĂRȚII

Intru azi în templul cărții
Ostenit de mult umblat,
Și de-ntreg tumultul vieții
Sufletul mi-e vindecat.

Alinare și lumină
Îmi aduci cu un fior
Prin a cărților grădină
Însetat încep să zbor.

Mă înclin în fața slovei
Astăzi la altarul sfânt,
Nu-i în lume bucurie,
Cum e cartea pe pământ!

INVOCAȚIE

Muza mea, vino,
până când nu se stinge
acest fremătător astru
care mi-a ars sufletul
în nopțile de veghe,
răscolind pustiul din mine.
Te caut disperată,
brazde răsar
prin tenebrele înmiresmate
din care vreau să ies -
umilă carapace
în care nisipul luminează
de trupurile licuricilor
pierduți prin marea
de neliniști.

POETUL

Ca o cetate
răsărind din talazul
înșelător al mării
e poemul acesta
pe când zorile
se depărtează tot mai mult
corăbii prelungi
părăsind țărnul iubit.

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*

Ostenit ești, poetule,
când ancorezi, în sfârșit,
lăsând în urmă valul aspru
pe care corabia naufragiază
ca o himeră albastră,
departe de portul flămând...

FIOR DE TOAMNĂ

Spune-mi, că ești bine,
Cerul e departe,
Vestile de soare
Stau strivite-n carte.

Spune-mi, că ești bine,
Ploile sunt reci,
Se-aprind felinare
Amintind că treci.

Au plecat în grabă
Stol aprins de veri,
Nu știu ce e astăzi
Și nici ce-a fost ieri.

Simt fior de toamnă,
Rătăcind prin mine,
Insomnii se-anină,
Spune-mi, că ești bine.

TOAMNA POETILOR

Doamne, îți mulțumesc,
pentru toamna din grădină,
ziua se-ascunde-ntr-o nucă -
e-o altă lumină
ce cade pe foșnetul
frunzelor reci,
și-un parfum de gutuie
adastă ori pe unde treci,
vinul se cuibărește
în ulcioare, senin,
mi-e sufletul plin
ca o zorea agățată
în cuiul din poartă,
și-atâta culoare
invadează ca o oaste
nemărginirea,
voluptoasă trece ea, Doamne,
pe alei, întorcându-și privirea
toamna aceasta, din noi,
răscolindu-ne firea
cu ploi pătimașe
și-i frig prin orașe...
ne-adunăm primeniți

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*

în cuvânt,
ca s-aprindem focuri,
Doamne, în zori, pe pământ.

CÂNTEC DE DEMULT

Vas rotund de lut
cântecul ți-ascult
legănat de rouă
când e lună nouă
alinat de șoapte
de greieri în noapte
descântat în zori
cu aripi de flori
pasăre măiastră
sus pe casa noastră
brâu roșu vărgat
la margini de sat
horă avântată
mândră preacurată
cu cosiță neagră
și struguri în salbă.

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ *Independența
prin Cultură*